

«ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» Ή ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ; (του Κώστα Λάμπου)

✘ Γράφοντας κατά της ιδιοκτησίας εγείρω δίκη για κυριότητα σε ολόκληρη την κοινωνία και συνεπώς όσοι δεν κατέχουν σήμερα τίποτα είναι εξίσου ιδιοκτήτες με εκείνους που κατέχουν. Αντί όμως να συμπεράνω ότι η ιδιοκτησία πρέπει να μοιραστεί σε όλους προτείνω, με μέτρο τη γενική ασφάλεια, να καταργηθεί για όλους», **Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν**

Η έννοια της πραγματικής, αντικειμενικής ελευθερίας ορίζεται ως το δικαίωμα των ατόμων και των κοινωνικών συνόλων να μπορούν να κάνουν όλα όσα θεωρούν αναγκαία για την απρόσκοπτη εξέλιξη και ευημερία τους, χωρίς ωστόσο να παραλείπουν την υποχρέωσή τους αυτές οι ενέργειές τους να μην εμποδίζουν, αντίθετα πρέπει να συμβάλλουν για, την απρόσκοπτη εξέλιξη και ευημερία όλων των άλλων.

Είναι σαφές ότι η απαίτηση κάποιων ατόμων, κοινωνικών τάξεων ή εθνών να επιδιώκουν με δόλιους, παράνομους και βίαιους τρόπους τη δική τους εξέλιξη και ευημερία σε βάρος άλλων ατόμων, τάξεων και εθνών δεν ορίζεται ως ελευθερία, αλλά ως εχθρική, κατακτητική, εκμεταλλευτική, υποδουλωτική και σε τελική ανάλυση εγκληματική ενέργεια που στερεί την ελευθερία και την ευημερία των άλλων, οπότε μιλάμε για ατομική, ταξική και ιμπεριαλιστική εξουσία που εδράζεται σε συνθήκες βίαιης κοινωνικής ανισότητας. Το λογικό συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι πραγματική ελευθερία σε συνθήκες ατομικής, ταξικής και εθνικής οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας δεν μπορεί να υπάρξει και συνεπώς το ζητούμενο για την πραγματική, την αντικειμενική και την καθολική ελευθερία είναι η κατάργηση κάθε σκοταδιστικού μύθου, εξουσιαστικής ιδεολογίας και θεσμού που δικαιολογεί και στηρίζει την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής που γεννά και θρέφει την οικονομική και κοινωνική ανισότητα, την ατομική και κοινωνική δουλεία.

*

Σύμφωνα με την νεοκλασική οικονομική αντίληψη και την αστική νεοφιλελεύθερη πολιτική ιδεολογία ως 'ελεύθερη οικονομία' ορίζεται το οικονομικό σύστημα που τάχα αυτορυθμίζεται από τους νόμους της 'ελεύθερης αγοράς', το λεγόμενο 'αόρατο χέρι' και προσφέρει στην κοινωνία αγαθά στην καλύτερη δυνατή ποιότητα και στη χαμηλότερη δυνατή τιμή, μεγιστοποιώντας την κοινωνική ευημερία και την κοινωνική δικαιοσύνη και στηρίζεται:

1. Στην ατομική επιχειρηματικότητα που λογικά σημαίνει επένδυση ίδιων κεφαλαίων και ανάληψη του ρίσκου επιδίωξης και επίτευξης του καλύτερου δυνατού αποτελέσματος που μετριέται με την μεγιστοποίηση της κερδοφορίας,
2. Στην αυστηρή θεσμική κατοχύρωση της ατομικής ιδιοκτησίας[1] πάνω στα μέσα παραγωγής και χωρίς ποσοτικούς περιορισμούς ιδιωτικής συγκέντρωσης μέσω παραγωγής,
3. Στην μισθωτή εργασία, ανθρώπων που δεν έχουν άλλο τρόπο και πόρο για την επιβίωσή τους,
4. Στην δημιουργία των αναγκαίων υποδομών για την άσκηση επιχειρηματικότητας από το κράτος μέσω της φορολόγησης ολόκληρης της κοινωνίας,
5. Στην ύπαρξη και λειτουργία θεσμών λαϊκής αποταμίευσης και τραπεζικής πίστης για τη χρηματοδότηση νέων ή για την επέκταση παλιών επιχειρηματικών σχεδίων,
6. Στον 'ελεύθερο ανταγωνισμό' μεταξύ των επιχειρήσεων, χωρίς κρατική παρεμβατικότητα και κοινωνικό έλεγχο,
7. Στην ατομική-επιχειρηματική ιδιοποίηση του οικονομικού πλεονάσματος, χωρίς ποσοτικούς περιορισμούς στη συσσώρευση πλούτου στα χέρια των επιχειρηματιών.

Σήμερα, στον 21ο αιώνα, μετά από την για τρεις και πλέον αιώνες εφαρμογή και πλήρη λειτουργία του συστήματος της 'ελεύθερης οικονομίας' και της 'ελεύθερης αγοράς', οι εμπειρίες είναι τόσο πολλές και τόσο έντονες που μπορούμε να κάνουμε μια αξιολόγηση και έναν απολογισμό με τις παρακάτω διαπιστώσεις[2]:

– Ο λεγόμενος ελεύθερος ανταγωνισμός είναι ένας μύθος που ποτέ δεν ίσχυσε, γιατί το κεφάλαιο από τη φύση του συμπεριφέρεται κανιβαλικά, δεν αποδέχεται κανόνες και το μόνο που το απασχολεί είναι να μεγαθύνεται απεριόριστα. Με αυτή την έννοια το μεγάλο κεφάλαιο τρώει το μικρό και το εκτοπίζει είτε μέσω της εξαγοράς-αφομοίωσης είτε μέσω της χρεοκοπίας, με αποτέλεσμα ο ισχυρότερος παίκτης να ορίζει τους όρους παραγωγής και διανομής των αγαθών και του πλούτου, όχι με βάση το κοινωνικό όφελος, αλλά με το αποκλειστικό όφελος του επιχειρηματία καταλήγοντας στην οικονομική ζούγκλα όπου δεν ισχύει κανένας ‘ελεύθερος ανταγωνισμός’, αλλά ο νόμος του ισχυρότερου.

– Ο κανιβαλισμός του κεφαλαίου οδήγησε στη διαμόρφωση των κολοσσιαίων μονοπωλιακών οικονομικών συγκροτημάτων που με τον πλούτο τους υπέταξαν όλες τις λειτουργίες του κράτους, του υποτιθέμενου εγγυητή του γενικού κοινωνικού συμφέροντος, στις επιδιώξεις τους για επέκταση του ζωτικού τους χώρου πέρα από τα εθνικά τους σύνορα, με κατάληξη τους μεγάλους αιματηρούς πολέμους που εξαφάνισαν ολόκληρους λαούς, ισοπέδωσαν τοπικές-εθνικές οικονομίες και πολιτισμούς, φαινόμενα γνωστά ως αποικιοκρατία και ιμπεριαλισμός. Το χειρότερο αποτέλεσμα του λεγόμενου ‘ελεύθερου ανταγωνισμού’ ήταν η εκτροπή της εξέλιξης της ανθρωπότητας από μια συγκλίνουσα ειρηνική πορεία παγκόσμιας συνάντησης και αλληλέγγυας συνεργασίας όλων των τοπικών κοινωνιών σε ένα θανάσιμο παγκόσμιο εμφύλιο πόλεμο όλων εναντίον όλων. Με κατάληξη τη σημερινή καπιταλιστική βαρβαρότητα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου, της Νέας Τάξης Πραγμάτων, του παγκόσμιου φασισμού.

– Η δια του δήθεν ‘ελεύθερου ανταγωνισμού’ καθυπόταξη του κράτους στο μεγάλο κεφάλαιο είχε ως αποτέλεσμα την αποκοπή της οικονομίας της ιδιωτικής επιχειρηματικότητας από τον όποιο έλεγχο της κοινωνίας, πράγμα που κατέστησε το κεφάλαιο αντίπαλη δύναμη, εκμεταλλευτή και εξουσιαστή της Φύσης και της κοινωνίας, φαινόμενο που αποκαλείται **οικονομισμός** και αποκαλύπτει την **βαμπίρική φύση του καπιταλισμού** να επιβιώνει

απομυζώντας τη ζωή και το αίμα των εργαζόμενων ανθρώπων. Αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης είναι η κοινωνία να βυθίζεται σταθερά στην ανεργία, στη δυστυχία και στην απαξίωση, τη στιγμή μάλιστα που η εξέλιξη των επιστημών και της τεχνολογίας θα μπορούσαν, αν ελέγχονταν από τις δυνάμεις της Εργασίας, της Επιστήμης και του Πολιτισμού, να έχουν λύσει οριστικά και διαπαντός το πρόβλημα της φτώχειας και της ρύπανσης του περιβάλλοντος. Αλλά για μια τέτοια πορεία είναι αναγκαίο ο ορθολογικά παραγόμενος πλούτος να μην κινείται από την κοινωνία προς τις τράπεζες και τους λογαριασμούς των μεγαλοκεφαλαιοκρατών, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση για την ικανοποίηση των αναγκών της κοινωνίας-ανθρωπότητας.

– Η μη αναστρέψιμη καταστροφική ρύπανση του περιβάλλοντος, η απαξίωση της ζωής, η νόθευση των αγαθών και των τροφίμων, η τεχνητή ακρίβεια, η καθολική φτωχοποίηση του πλανήτη με εξαίρεση κάποιες νησίδες μυθικού πλούτου, η θεοποίηση της αγοράς και του κέρδους σε συνδυασμό με τη δαιμονοποίηση των αγώνων των εργαζόμενων για κοινωνική ισότητα αποδείχνει περίτρανα τον απατηλό χαρακτήρα της ιδεολογίας της ελεύθερης οικονομίας της αγοράς και την ολοσχερή αποτυχία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Ο καπιταλισμός βρίσκεται στο κορύφωμα της παρακμής του και επειδή αντιλαμβάνεται την πρόθεση των κοινωνιών να τον καταργήσουν συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις του στην αποτροπή του τέλους του και αντί για την παραγωγή των αναγκαίων αγαθών για την ικανοποίηση κοινωνικών αναγκών παράγει όπλα μαζικής καταστροφής, μέσα εξουσίας και στήνει μηχανισμούς καταστολής των κοινωνικών κινημάτων που κατεβαίνουν στους δρόμους και στις πλατείες διεκδικώντας άμεση δημοκρατία και κοινωνική ισότητα.

– Η απόλυτη αποτυχία του συστήματος της λεγόμενης ‘ελεύθερης οικονομίας’ που μόνο ελεύθερη δεν είναι, φαίνεται και από το γεγονός ότι επειδή δεν μπορεί να πείσει την κοινωνία-ανθρωπότητα για το λόγο της ύπαρξής του, την ικανότητα και την πρόθεσή του να την οδηγήσει σε έξοδο από την κρίση και την παρακμή του, επιστρατεύει σκοταδιστικούς μύθους, εξουσιαστικές

ιδεολογίες και ακριβοπληρωμένες ψευδοθεωρίες περί 'υπερπληθυσμού' και ανεπάρκειας του πλανήτη να θρέψει ολόκληρο τον πληθυσμό του. Όλες οι επιστήμες όμως και περισσότερο η απλή ανθρώπινη λογική γνωρίζουν και αντικρούουν το σκοταδιστικό και εξουσιαστικό ψέμα με την επιστημονικά έγκυρη και κοινωνικά χρήσιμη γνώση, ότι εκείνο που φταίει δεν είναι ο πληθυσμός, γιατί ο πλανήτης μας μπορεί να θρέψει πολλαπλάσιο πληθυσμό, αλλά ο άδικος τρόπος με τον οποίο παράγονται και διανέμονται άνισα τα αγαθά του και ο πλούτος. Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα οδήγησε στο **παγκόσμια παράδοξο του καπιταλισμού** που παρουσιάζεται ως διεύρυνση και όξυνση της φτώχειας τη στιγμή που οι επιστήμες, η σύγχρονη τεχνολογία και η επαγγελματική μόρφωση του πληθυσμού έχουν συμβάλλει στην τεράστια αύξηση της παραγωγικότητας και του παγκόσμιου πλούτου. Αν οι κοινωνίες και η ανθρωπότητα αποφασίσουν να απαλλαγούν από τον απάνθρωπο και καταστροφικό καπιταλισμό και στη θέση του βάλλουν ένα οικονομικό σύστημα που θα υπόκειται στον κοινωνικό έλεγχο και θα λειτουργεί στη βάση του οικονομικού ορθολογισμού και του σεβασμού της Φύσης με στόχο την εξυπηρέτηση των υλικών και πνευματικών αναγκών των επιμέρους κοινωνιών και της ανθρωπότητας συνολικά, τότε θα αποκαλυφθεί η μεγάλη απάτη του μύθου και της ιδεολογίας της 'ελεύθερης αγοράς' και θα ανοίξει ο δρόμος για έναν καλύτερο κόσμο της **ελεύθερης κοινωνίας**.

*

Μετά από τη σύντομη καταγραφή των διαπιστώσεων για τις αρνητικές επιπτώσεις του οικονομικοκοινωνικού συστήματος του κεφαλαίου πάνω στις κοινωνίες και στην εξέλιξη της ανθρωπότητας που μας οδήγησε στην έννοια της ελεύθερης κοινωνίας, απέναντι στην ψευδή κατασκευή της 'ελεύθερης οικονομίας της αγοράς', μπορούμε να προσπαθήσουμε να ορίσουμε αυτή την έννοια και να προσδιορίσουμε τους όρους ανάδειξής της σε υποκείμενο της ιστορίας. Ελεύθερη κοινωνία είναι προφανώς η αυτοπροσδιοριζόμενη και όχι η άμεσα ή έμμεσα ετεροπροσδιοριζόμενη κοινωνία. Για να είναι μια κοινωνία αυτοπροσδιοριζόμενη, δηλαδή αυτοδιευθυνόμενη δεν αρκεί να έχει

χαρακτηριστεί ως ‘δημοκρατική’ κοινωνία με την έννοια της έμμεσης, δηλαδή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, θεσμός που αναδείχτηκε από την αστική επανάσταση ενάντια στην ‘ελέω θεού’ φεουδαρχική μοναρχία και εκφράζει έκτοτε πολιτικά το σύστημα του κεφαλαίου με την έννοια της δημοκρατίας μεταξύ όλων των αριστοκρατών-ευγενών και των καπιταλιστών που είχαν δικαίωμα ψήφου αρχικά. Αργότερα και προς τα τέλη του 19ου αιώνα το δικαίωμα ψήφου παραχωρήθηκε σε όλους τους ενήλικες άνδρες[3] ανεξάρτητα από τίτλους ευγενίας και μέγεθος περιουσίας και πολύ αργότερα, κατά τον 20ο αιώνα επεκτάθηκε και στις ενήλικες γυναίκες[4] αφού πρώτα ο καπιταλισμός τις έμπασε στα εργοστάσια ως φτηνή εργατική δύναμη που δεν παράγει μόνο νέους εργάτες αλλά και υπεραξία για το κεφάλαιο.

Αυτόδιευθυνόμενες κοινωνίες μπορεί να χαρακτηριστούν οι κοινωνίες εκείνες στην λήψη των αποφάσεων των οποίων συμμετέχουν όλα τα μέλη τους που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συμβάλλουν στο κοινωνικό τους γίγνεσθαι, συμμετέχουν δηλαδή στην εφαρμογή των αποφάσεων που άμεσα ή έμμεσα τους αφορούν. Για τη διάκριση αυτής της καθολικής κοινωνικής δημοκρατίας από την αστική δημοκρατία επικράτησε ο όρος άμεση δημοκρατία, με αναφορά στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Επειδή όμως και γι’ αυτόν τον όρο δημιουργήθηκαν παρεξηγήσεις, σκόπιμες ή αφελείς παρανοήσεις και καταχρηστική χρησιμοποίησή του για καθεστώτα που αναιρούν την κοινωνική ισότητα και την πραγματική καθολική ελευθερία, αντιπροτείνεται ο όρος **αταξική δημοκρατία**[5] που εκφράζει την απόλυτη συμφωνία μεταξύ μορφής και περιεχομένου της πραγματικής κοινωνικής δημοκρατίας και δεν επιδέχεται παρανοήσεις.

Η άμεση-αταξική κοινωνική δημοκρατία δεν μπορεί να συνυπάρξει με θεσμούς ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα παραγωγής, γιατί αυτοί παράγουν κοινωνική ανισότητα, σχέσεις εξουσίας των λίγων ιδιοκτητών των μέσων παραγωγής και νομέων του πλούτου σε βάρος της υπόλοιπης εργαζόμενης κοινωνίας και συνεπώς παράγουν φτώχεια, σκοταδισμό, καταπίεση, ρατσισμό, φασισμό, άγονους ανταγωνισμούς, καταστροφικούς πολέμους και δυστυχία. Βέβαια οι

οικονομικοί και πολιτικοί φορείς του καπιταλισμού, της αστικής-κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, φροντίζουν με κάθε πρόσφορο μέσον να παραπλανήσουν τους κατόχους μικρής μη παραγωγικής, μη κερδοφόρας, πλασματικής αξίας και συνήθως υποθηκευμένης ιδιοκτησίας του μικροαγρότη, του αυτοαπασχολούμενου και του μισθωτού εργαζόμενου, που συνήθως περιορίζεται σε κάποιο χωραφάκι, εργαλείο και σπίτι, με την μεγάλη ιδιοκτησία του βιομήχανου, του έμπορα, του μεγαλοαγρότη-τσιφλικά, του επιχειρηματία και εφοπλιστή για να τους κάνουν θιασώτες και υπερασπιστές της αφηρημένης έννοιας της ιδιοκτησίας γενικά. Αυτή η τακτική απενοχοποιεί τις τεράστιες περιουσίες των ολιγαρχών του πλούτου που εξασφαλίζουν την εξουσία των μεγαλοϊδιοκτητών μέσω παραγωγής και σφετεριστών του κοινωνικού πλούτου πάνω στους φτωχούς και κατά κανόνα πλασματικούς ιδιοκτήτες και σε ολόκληρη την κοινωνία. Με αυτή την έννοια και σε συνθήκες καπιταλισμού υπάρχουν δύο ειδών ιδιοκτησίες.

Η μία, η μεγάλη ιδιοκτησία μέσω παραγωγής που παράγει πλούτο και εξουσία των κατόχων της πάνω στους εργαζόμενους και συνολικά πάνω στην κοινωνία και η άλλη, **η μικρή πλασματική ιδιοκτησία που παράγει χρέη, άγχος και υποταγή στην εξουσία των τραπεζών που πρόσφεραν το τοκογλυφικό δάνειο για την απόκτησή τους και στην εξουσία του κράτους που επιβαρύνει τη μικρή ιδιοκτησία με ένα σωρό φόρους και έκτακτες δαπάνες που κραδαίνουν πάνω από το κεφάλι του μικροϊδιοκτήτη την απειλή του πλειστηριασμού και της απώλειας του χωραφιού, του εργαλείου και του μοναδικού σπιτιού.**

Στην ουσία αυτές οι δύο μορφές ιδιοκτησίας είναι αντίθετης φύσης και λειτουργίας, γιατί η μια αποφέρει πλούτο και προσφέρει εξουσία και η άλλη φτώχεια και υποδούλωση και συνεπώς είναι εχθρικές μεταξύ τους, πράγμα που αποκαλύπτεται από την προϊούσα τάση της μεγάλης ιδιοκτησίας να απαλλοτριώνει αναγκαστικά και βίαια τη μικρή ιδιοκτησία. Κανένας άνθρωπος ερχόμενος στη ζωή δεν φέρνει κι ούτε παίρνει μαζί του ιδιοκτησία πεθαίνοντας. Καμιά ζωή δεν δικαιώνεται όταν

ξοδεύεται με τον πιο αναξιοπρεπή τρόπο στον άχαρο και μίζερο αγώνα απόκτησης μιας αυθαίρετης κατοικίας πληρώνοντας μίζες, γρηγορόσημα, πρόστιμα, νομιμοποιήσεις, ακατανόητους φόρους αντί να ολοκληρώνεται γόνιμα στα πλαίσια μιας κοινωνίας της ισότητας, των κοινών οραμάτων, των κοινών αγώνων και των κοινών αγαθών, δημιουργώντας ευτυχία και πολιτισμό. Αλλά και καμιά κοινωνική οργάνωση, καμιά Πολιτεία δεν ανταποκρίνεται στο ρόλο της όταν εκατοντάδες χιλιάδες, ή και εκατομμύρια κατοικίες μένουν άδειες για να μην πέσουν οι τιμές ενοικίασης των υπόλοιπων, τη στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια άτομα και οικογένειες μένουν άστεγες, χωρίς καμιά πρόνοια, εργασία, εισόδημα, τροφή και προοπτική.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν όταν αποτελεί κοινή συνείδηση πως η πλήρης στέγαση του πληθυσμού θα ήταν πολύ οικονομικότερη, πολύ ανθρωπινότερη και πολύ δημιουργικότερη αν την αναλάμβανε η ίδια Πολιτεία με ένα πρόγραμμα κοινωνικής κατοικίας και πολεοδομικό σχεδιασμό που σέβεται τη Φύση, την παράδοση και τον άνθρωπο, θεσμός που υπάρχει ήδη ακόμα και σε κάποιες καπιταλιστικές κοινωνίες, με άριστα αποτελέσματα.

Κάθε οργανωμένη Πολιτεία, οφείλει να προσφέρει στους πολίτες της όλα όσα ο καθένας χρειάζεται για μια αξιοπρεπή ζωή σε συνθήκες ισοπολιτείας με αντάλλαγμα τις υπηρεσίες ανάλογα με τις κλίσεις και τις δυνατότητες του καθενός. Μια τέτοια οργάνωση της κοινωνίας θα έκανε περιττή την επιδίωξη απόκτησης ιδιοκτησίας, πλούτου και εξουσίας, θα ήταν φιλικότερη προς το φυσικό περιβάλλον, θα εξασφάλιζε ίσες ευκαιρίες για την ολόπλευρη ανάπτυξη όλων και σχέσεις συνεργασίας, αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού μεταξύ όλων των μελών της, πράγμα που θα απέτρεπε τις οικονομικές σπατάλες και κρίσεις, θα καθιστούσε περιττές τις κοινωνικές, εθνικές, φυλετικές, θρησκευτικές συγκρούσεις, τους καταστροφικούς πολέμους και την σημερινή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

*

Αυτή είναι η πραγματικά ελεύθερη κοινωνία, που δημιουργήθηκε και εξελίχθηκε για εκατοντάδες χιλιάδες ή και για εκατομμύρια

χρόνια στην νηπιακή ηλικία και στη μακρά και δύσκολη πορεία της ανθρωπότητας, ως κοινωνία της κοινοκτησίας, της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και της ισοκατανομής, την οποία ανάκοψε και συνεχίζει να την αποτρέπει με την βίαιη εμφάνισή της και την εξουσιαστική θεσμική επιβολή της η ατομική ιδιοκτησία πάνω στα κοινόκτητα μέσα παραγωγής, παρά την διαχρονική και καθολική απαίτηση των δυνάμεων της Εργασίας, της Επιστήμης και του Πολιτισμού για κοινωνική ισότητα, άμεση δημοκρατία και αταξική κοινωνία. Και είναι μύθος, ή σκόπιμο ψεύδος ότι τάχα ανήκει στην ανθρώπινη φύση η απόκτηση ιδιοκτησίας και εξουσίας σε βάρος άλλων ανθρώπων.

Την ιδιοκτησία την επέβαλαν εγκληματικές συμμορίες για να εξουσιάζουν τους συνανθρώπους τους και η σχετικά πρόσφατη εμφάνιση της ιδιοκτησίας σε συνδυασμό με την γενικευμένη τραυματική εμπειρία της ανθρωπότητας από την τη φύση και τις συνέπειες της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα παραγωγής οδηγεί στην πεποίθηση πως για μια ελεύθερη κοινωνία **το ζητούμενο δεν είναι να μοιράσουμε τις ατομικές ιδιοκτησίες σε όλους, πράγμα που πολύ γρήγορα θα κατάληγε σε μια νέα ανισότητα, αλλά να καταργηθεί η ιδιοκτησία για όλους και να καταστήσουμε τον πλανήτη κοινό μας σπίτι, την μοναδική μεγάλη κοινή πατρίδα όλων μας και να κάνουμε τον πλούτο του κοινού κτήμα στην υπηρεσία των αμεσοδημοκρατικών τοπικών κοινωνιών, της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της.**

Αυτή είναι η μεγάλη και βασική αντίθεση που κορυφώνεται στην εποχή μας, μεταξύ 'ελεύθερης οικονομίας της αγοράς' που εξουσιάζει βίαια την κοινωνία-ανθρωπότητα και της ελεύθερης κοινωνίας, που αναζητά με τη βοήθεια της σύγχρονης επαναστατικής επιστήμης και τεχνολογίας, δρόμους και τρόπους αυτοαπελευθέρωσής της από τον καπιταλισμό σε κάθε πιθανή εκδοχή του. Η εξέλιξη της ανθρωπότητας διδάσκει πως αυτός ο αγώνας είναι δύσκολος και γίνεται δυσκολότερος όσο οι κοινωνίες αναθέτουν την απελευθέρωσή τους σε διαπλεκόμενους επαγγελματίες πολιτικούς υπεργολάβους, υπαλλήλους του κεφαλαίου και σε 'επαναστατικές πρωτοπορίες' που λυσσασμένες

για εξουσία καταστρέφουν κάθε φυτό και κάθε πνοή της καινούργιας κοινωνίας, προσφέροντας πολύτιμες υπηρεσίες στο σύστημα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Παράλληλα η ιστορία διδάσκει αισιοδοξία, αφού ποτέ, πουθενά και καμιά εξουσία, καμιά ηγεμονία και καμιά βαρβαρότητα δεν κατάφερε να σταματήσει την πορεία της ανθρωπότητας προς έναν κάθε φορά καλύτερο κόσμο. Η διαρκής και ογκούμενη πίεση των κοινωνικών δυνάμεων της Εργασίας, της Επιστήμης και του Πολιτισμού, της εργαζόμενης ανθρωπότητας συνολικά, που είναι συνάρτηση των αναγκών, των εμπειριών και της απόκτησης όλο και περισσότερης επιστημονικά έγκυρης και κοινωνικά χρήσιμης γνώσης, που γίνεται δύναμη και επίγνωση, δηλαδή απελευθερωτική συνείδηση, θα παραμερίσει κάποια στιγμή το ιστορικά τυμπανιαίο πτώμα του παρακμασμένου πια καπιταλισμού και θα αποκαταστήσει την ελεύθερη κοινωνία στην σύγχρονη μορφή της, την άμεση αταξική δημοκρατία στα πλαίσια ενός σύγχρονου, ώριμου, οικουμενικού ουμανιστικού πολιτισμού[6].

Η έννοια του πλούτου, σ' αυτή την συναρπαστική κοσμογονική πορεία του Ανθρώπου και του Ανθρωπισμού, αρχίζει σταδιακά να μετριέται όχι πια με δολάρια, γεν, γουάν, ευρώ και φράγκα, αλλά με βαθμούς κοινωνικής ισότητας, αλληλέγγυας συνεργασίας, ελευθερίας, ευημερίας και ευτυχίας. Ένας καινούργιος κόσμος γεννιέται και είναι ο κόσμος των δυνάμεων της Εργασίας, της Επιστήμης και του Πολιτισμού, ο καινούργιος κόσμος της ελεύθερης κοινωνίας.

[1] Προυντόν Πιέρ Ζόζεφ, Τι είναι ιδιοκτησία, Εκδόσεις Γερ. Αναγνωστίδης, Αθήνα χ. χ.

[2] Βλέπε, Λάμπρος Κώστας, Αμερικανισμός και παγκοσμιοποίηση. Οικονομία του Φόβου και της Παρακμής, ΠΑΠΑΖΗΣΗΣ, Αθήνα 2009.

[3] Η καθολική ανδρική ψηφοφορία εφαρμόστηκε με χρονολογική σειρά: 1864: ΕΛΛΑΔΑ, 1871: ΓΕΡΜΑΝΙΑ, 1874: ΕΛΒΕΤΙΑ, 1875: ΓΑΛΛΙΑ, 1879: ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ, 1884: ΒΡΕΤΑΝΙΑ (με περιορισμούς), 1888: ΣΕΡΒΙΑ, 1890: ΙΣΠΑΝΙΑ, 1893: ΒΕΛΓΙΟ, 1896: ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ (ΟΛΛΑΝΔΙΑ), 1898: ΝΟΡΒΗΓΙΑ, 1907: ΑΥΣΤΡΙΑ & ΣΟΥΗΔΙΑ, 1910: ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ, 1912: ΙΤΑΛΙΑ, 1915: ΔΑΝΙΑ, 1918: ΠΟΛΩΝΙΑ, Η

εισβολή των αστών στην ευρωπαϊκή σκηνή. Επικράτηση φιλελευθερισμού, εμφάνιση σοσιαλισμού και συνδικαλισμού 19ος αιώνας, <https://istoriatexnespolitismos.wordpress.com/2013/06/21/%CE%B7>

[4] Δικαίωμα ψήφου σε βουλευτικές εκλογές οι γυναίκες απόκτησαν: 1893, Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία, 1907, Φιλανδία, 1913, Νορβηγία, Δανία 1915, 1917 Ολλανδία, 1918, Αγγλία, 1919, Γερμανία, Αυστρία, Τσεχοσλοβακία, Ουγγαρία και Νότια Αφρική, 1920 ΗΠΑ, 1921, Πολωνία, Σουηδία και Καναδάς, 1931, Ισπανία, 1956 Ελλάδα, Η πάλη των γυναικών για το δικαίωμα ψήφου, Ελεύθερος Τύπος, 19-24.8.2013.

[5] Λάμπρος Κώστας, Αταξική Δημοκρατία και Ουμανισμός στον 21ο αιώνα, στο συλλογικό τόμο: Η Άμεση Δημοκρατία στον 21ο αιώνα, ΝΗΣΙΔΕΣ, Θεσσαλονίκη 2013.

[6] Λάμπρος Κώστας, Άμεση Δημοκρατία και Αταξική Κοινωνία. Η μεγάλη πορεία της ανθρωπότητας προς την κοινωνική ισότητα και τον ουμανισμό, ΝΗΣΙΔΕΣ, Θεσσαλονίκη 2012.

Πηγή: Epithesh.blogspot.com

Το είδαμε: tvxs.gr